

Arrest

nr. 143 428 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 februari 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Bij beslissing van 25 juli 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag van betrokkene ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van. 15.12.1980. Betrokkene heeft bij indiening van zijn aanvraag het bewijs niet geleverd dat hij over een identiteitsdocument beschikte. Het artikel 9bis§1 van de wet 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, stelt dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. (Arrest RW 70.708 van 25.11.2011 en Arrest RVS 214.351 van 30.06.2011). De Omzendbrief van 21 juni 2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RW nr. 11.335 van 19.05.08).”

1.3. Eveneens op 25 juli 2014 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene toont niet aan sinds wanneer hij in België verblijft. Betrokkene heeft verzaakt zijn aanwezigheid op het grondgebied te melden volgens de voorzien procedure”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“Schending van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.

Dat verweerder in de verzoeker betekende onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat verzoeker heeft nagelaten, op het ogenblik van de indiening van zijn aanvraag, een identiteitsdocument neer te leggen zoals bepaald in het art. 9bis Vw.

Dat er evenwel sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

Uit deze terminologie vloeit voort dat een vreemdeling, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken.

Uit het advies van de Raad van State bij de wetswijziging blijkt eveneens duidelijk dat "beschikken" dient geïnterpreteerd te worden als "overleggen" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184).

De wetgever stelt dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document "de identiteit onzeker is" en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een identiteitsdocument dient te worden overgemaakt in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager.

In casu maakte verzoeker aan verweerder bij de aanvraag om machtiging tot verblijf naast een kopie van zijn geboorteakte, een kopie van het Albanees paspoort van zijn moeder, een kopie van de huwelijksakte van zijn ouders en een kopie van de Belgische verblijfskaart van zijn vader over.

Verweerder beschikte derhalve, op het ogenblik dat hij zich uitsprak over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, over door verzoeker overgemaakte Albanese identiteitsdocumenten (geboorteakte, paspoort moeder en huwelijksakte ouders) en over de verblijfskaart van zijn vader, eveneens van Albanese nationaliteit, waardoor verweerder toch in de mogelijkheid was om zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de verzoeker en waardoor verzoeker, overeenkomstig art. 9bis Vw., wel degelijk een voldoende bewijs van zijn identiteit heeft geleverd.

Verzoeker benadrukt dat hiermee is voldaan aan de doelstelling die de wetgever heeft vooropgesteld !!! Dat verweerder geenszins motiveert waarom, naast verzoekers geboorteakte, met het paspoort van verzoekers moeder en de Belgische verblijfskaart van verzoekers vader geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van verzoeker (en zijn naaste familieleden) ingediende aanvraag.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

2.

Dat dient opgemerkt te worden dat het artikel 9bis, §1 Vw. noch de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 dd. 21.06.2007 (B.S. dd. 4.07.2007) uitdrukkelijke voorwaarden stellen aangaande het identiteitsbewijs dat door de aanvrager van een verzoek 9bis Vw. dient te worden neergelegd.

De Omzendbrief van 21.06.2007 stelt algemeen dat "enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart kunnen aanvaard worden".

Dat uit het art. 9bis, §1 Vw. en uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 dd. 21.06.2007 (B.S. dd. 4.07.2007) dient afgeleid te worden dat op basis van het voorgelegde document de identiteit met voldoende zekerheid dient komen vast te staan.

Dat dient vastgesteld te worden dat uit de verschillende door verzoeker en zijn naaste familieleden neergelegde identiteitsdocumenten de identiteit van verzoeker met voldoende zekerheid vaststaat (cf. vermelding van familie-en voornaam, geboortedatum en -plaats, nationaliteit, plaats van afgifte, autoriteit die document heeft afgeleverd, zelfs foto,van verzoeker).

Dat verweerder nalaat te motiveren waarom de door verzoeker neergelegde bewijzen, afgeleverd door de Albanese en Belgische autoriteiten, waarin de identiteit van verzoeker met voldoende zekerheid wordt vastgesteld, niet kan weerhouden worden als een geldig "identiteitsdocument", zoals gesteld in het art. 9bis Vw.

Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout."

2.2. Het eerste middel ontbeert een concrete uitleg aangaande de opgeworpen schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Dit onderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin wordt opgeworpen dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

2.5. Gelet op wat in de wetsbepaling kan worden gelezen en wat verzoeker zelf ter ondersteuning van het eerste middel aanhaalt en meer bepaald, *“De wetgever stelt dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document “de identiteit onzeker is” en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).”* kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat een geboorteakte toch zou volstaan. Een geboorteakte toont niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document, zoals de eerste bestreden beslissing terecht opmerkt en waartegen verzoeker niets inbrengt. Verzoeker verwijst tevergeefs naar de stukken die andere leden van zijn familie betreffen, zoals een Albanees paspoort van zijn moeder en de kopie van de Belgische verblijfskaart van zijn vader, aangezien hij als meerderjarige over een eigen identiteitsdocument dient te beschikken en ook deze stukken, samen genomen met een huwelijksakte niet kunnen aantonen dat verzoeker de identiteit heeft die hij beweert te hebben. Verzoekers overtuiging dat de overgemaakte stukken wel degelijk volstaan en dat hiermee zijn identiteit met voldoende zekerheid komt vast te staan, kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.6. Elke vreemdeling dient zijn identiteit aan te tonen met een eigen identiteitsdocument en verzoeker kan niet verwachten dat verwerende partij nog extra motiveert waarom documenten die zijn ouders

betreffen niet kunnen worden beschouwd als een identiteitsdocument van verzoeker. Dit zijn evidente motieven die niet dienen te worden opgenomen in de eerste bestreden beslissing.

2.7. De Raad kan niet nalaten op te merken dat de gehele betwisting achterhaald is aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker erin slaagde om op 5 augustus 2013 een kopie over te maken van zijn internationaal paspoort. Verwerende partij motiveert daaromtrent, *“Betrokkene heeft bij indiening van zijn aanvraag het bewijs niet geleverd dat hij over een identiteitsdocument beschikte. Het artikel 9bis§1 van de wet 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, stelt dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. (Arrest RW 70.708 van 25.11.2011 en Arrest RVS 214.351 van 30.06.2011).”* Deze passage wordt door verzoeker niet betwist. Dit alles laat onverlet de mogelijkheid voor verzoeker om een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, waarbij hij deze ondersteunt door opnieuw een kopie van zijn internationaal paspoort over te maken.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met de persoonlijke belangen van verzoeker, die huidig academiejaar in Gent gestart is aan de Hogeschool Gent voor de opleiding “Toegepaste Informatica” en het gezins-en familieleven van verzoeker in België (cf. stuk 2).

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.

2.9. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt, *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.*

Verzoeker, die meerderjarig is, verwijst naar een opleiding die hij gestart is aan een hogeschool in Gent, maar de Raad ziet niet in hoe dit aansluit bij de elementen die opgesomd staan in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Bovendien betreft stuk 2 slechts een aanvraagformulier en geen daadwerkelijk inschrijving aan de betrokken hogeschool. Verzoekers moeder en zussen verblijven op illegale wijze in het Rijk en kregen eveneens een negatieve beslissing inzake hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Zij dienen net als verzoeker het land te verlaten en een breuk met het gezinsleven met hen dreigt dan ook niet. Verzoeker toont als meerderjarige op geen enkele wijze aan dat hij hier een gezinsleven leidt met zijn alhier verblijfsgerechtigde vader. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn kritiek.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA